

VIROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

EL PRESENT DELS GNOMS

Conte de Grimm amb ninots per D'IVORI

1. Un sastre i un sabater geperut anaven pel món, cercant la manera de fer un bon bossot, treballant de llur ofici. De sobte, sentiren una musiqueta molt dolça i extraordinàriament bonica

3. El sastre i el sabater accediren i en paga de la llur condescendència, el gnom els féu omplir les butxaques de carbó. Seguiren ambdós el camí i en arribar a un hostel soparen i anaren a dormir a la pallissa.

4. Amb la més agradable de les sorpreses, en despetar trobaren el carbó convertit en or i els cabells alira vegada llargs. Però així com el sastre estava ben content amb la seva sort, el sabater era un egoïsta

2. i buscant, buscant de on venia, es trobaren amb una colla d'eixerits gnoms que dansaven, tots a egres i un d'ells — qui lluita una llarga barba blanca — els pregà que es deixessin tallar els cabells.

5. i no en tenia prou encara. Decidí tornar a provar la sort i s'apressà a cercar de nou el bon gnom que tan esplèndid havia sigut. S'avingué a tallar-se novament el cabell i la barba i acceptà el present.

6. —Podeu agafar tot el carbó que us plagi — digué el gnom. El sabater no s'ho féu pas dir dues vegades i n'omplí dos sacs ben grossos. I amb ells a coll se'n tornà a l'hostal, esperant l'endemà.

7. Però aleshores la sorpresa va ésser ben diferent d'aquella de la vegada anterior. Seguia sense cabells i barba, el carbó no era més que carbó, tenia un altre gep al davant i l'or

8. de l'altre present s'havia tornat novament carbó. I aleshores malei el seu egoïsme que li havia fet perdre l'ocasió de tenir aquell bossot somniat. Sort que el sastre era un bon home i li oferí la meitat del seu or.

Les exageracions de la senyora Pona

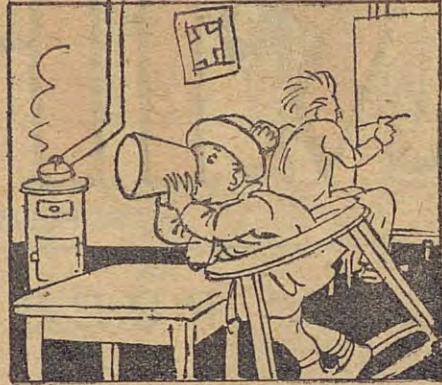
per MIRET

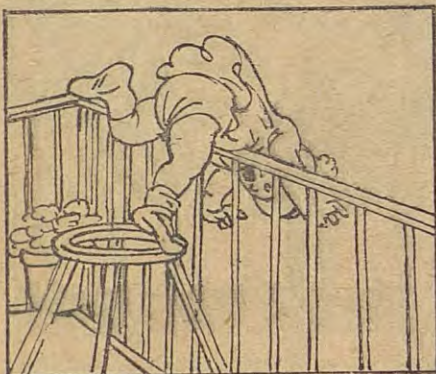
— Surto un moment, — diu la senyora Pona al seu marit. — T'encarrego el nen. Sobretot, vigila!! No et distregu's, sents?

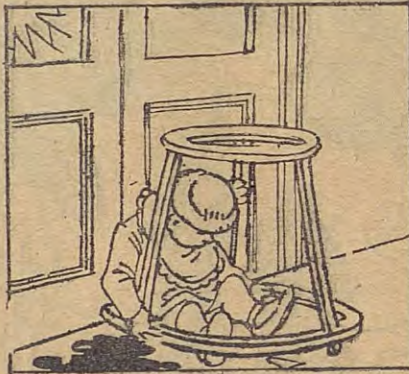
La senyora Pona va de compres, però no està tranquil·la. — Què deu fer el nen? — pensa, ansiosa. — Potser en Magne...

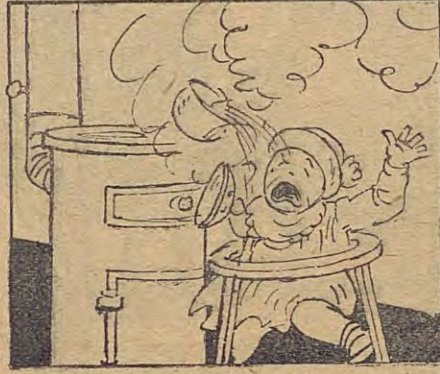
s'haurà distret i el nano s'ha begut el pot d'alguarràs. Com que sempre aquell se'l deixa a qualsevol lloc.

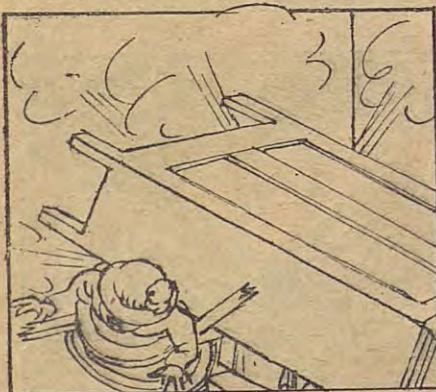
— Ai, Déu meu! Que no hagi caigut daltabaix del balcó: Es una criatura tan moguda i en Magne bada tant!

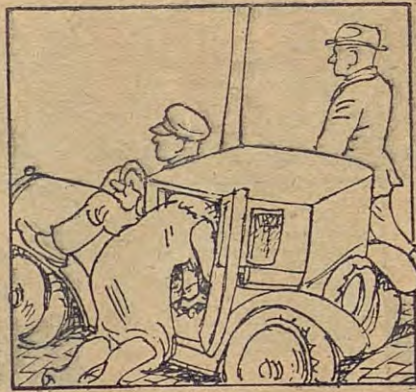
— O, i la culpa serà meua! Ja no em tenia de fiar del meu marit. Qui sap si s'ha tallat amb un vidre, pobre fill meu!

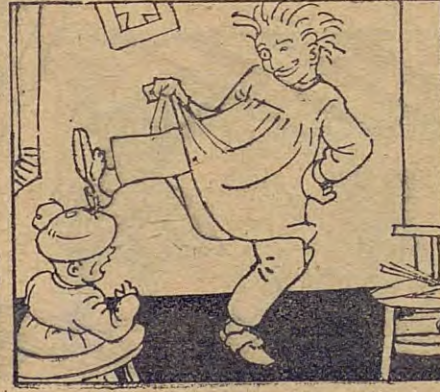
— Ara que hi pens! El bulidor era sobre l'estufa. Que no se l'hagi tirat pel damunt. Com que en Magne no atina en res!

— Decididament, no sortiré cap més dia. Com si ho veïes, l'angelet meu! S'haurà tirat la llibreria al damunt. Això que he dit a en Magne que s'havia de falcar.

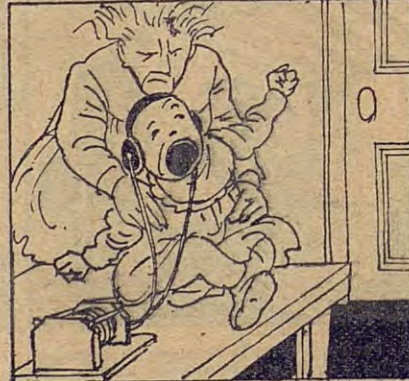
I la senyora Pona, impacient, no pot aguantar més. Es fica com pot en un David: — Tantarantana, 5, cinqué. Volant, eh? Es tracta d'ésser a temps a salvar un fill.

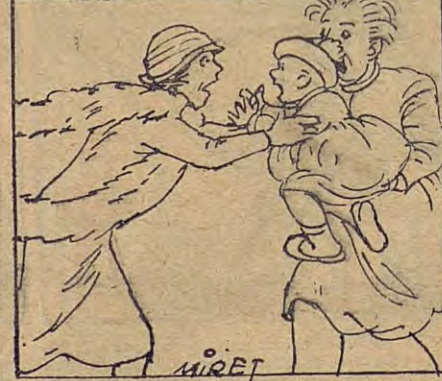
La realitat, però, ers ben diferent. El pobre Magne havia tingut de eofria les impertinències del seu hereuet. Des de marcar els punts més exagerats d'una dansa...

fins a cercar una manera senzilla i pràctica de fer callar aquella boca emisora dels sons, més diversos i alhora menys agradables. Per tal de fer la darrera prova...

apel·la als darrers descoriments de la ciència. Els resultats foren negatius. El xamós Magnet (diminutiu de Magne... no confondre'l amb els Magnets Mea) no callava.

Per fi arriba, pantejant angúniosa, la senyora Pona. — Què t'has fe, fill meu — crida enter-nida. — No t'ha passat res? — A ell no — exclamà en Magne. — A mi m'han passat moltes coses!!

EL TROS DE TERRA

Dibuixos d'En CORNET

per APELES MESTRES

QUELLA tarda — com sempre que el bon temps i les seves ocupacions l'hi permetien — sortí el senyor rector a donar un tomb per fora del poble.

Però aquell dia la tarda era tan plàcida, l'oreig tan suau, el cel s'extenia amb una serenitat tan paternal sobre la terra, que el senyor rector, sens ni adonar-se'n, anà caminant, caminant camps a través, pensant voluptuosament que en un món tan bell, en una terra tan feconda i sota un cel tan serè, la pau devia regnar en tots els cors, i que tots els homes devien ésser sants i totes les dones àngels.

I així pensant, anava allunyant-se, allunyant-se, fins que, allà baix, aclofada sota la figuera que l'ombrejava, distingí la caseta menuda i alegroia en sa gran humilitat, del bon Maties, un jornalier que juntament amb sa muller i sos quatre fills — jornalers com llur pare — hi vivia en santa pau i tranquil·litat. I quasi sense voler-ho, atret per una força misteriosa, es dirigí a la casa amb el goig de ficar el cap pel portal i dir alegrement: «Bon dia i salut, gent de bé!»

Però en anar-s'hi acostant, li semblà sentir brugit dintre la casa, un brugit estrany, confós, discordant, que a cada pas li semblà anar creixent i fent-se més discordant i tumultuós.

El sant home, sorprès, es deturà a poques passes de la casa, i parant amb gran curiositat l'orella, pogué convèncer-se de què el brugit estrany que a certa distància havia sentit sense comprendre què podia ésser, no era altra cosa que un conjunt de veus desaforades que cridaven, que increpaven, que renegaven, i que les tals veus anaven acompanyades de coses que queien, que rodaven, que es trencaven, produint tot plegat un terrabastall infernal.

El senyor rector, bocabadat, no sabia si somniava o estava despert, atut no podia donar un pas endavant ni endarrera.

De sobte veié aparèixer al portal la muller d'en Maties, escabellada, les robes en desordre, i clamant assistència.

— Què hi ha! Què passa! — barboteja trèmula d'emoció el bon home.

— Vostè, senyor rector? — exclamà la pobra dona. — El cel l'envia! Entri, entri, a veure si torna la pau a aquesta casa!

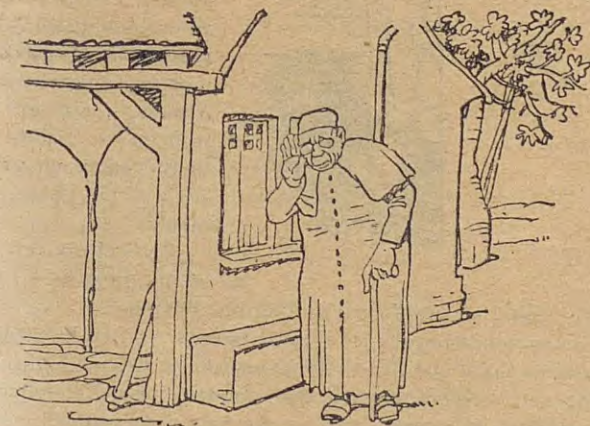
— Però, digueu, què passa?

— Entri, corri, no s'entretingui, o sinó, no sé com acabarà!

I agafant-lo per una mànega l'estirà, l'arrossegà materialment, fins a introduir-lo a la casa.

Reina Santa! I quin espectacle va oferir-se-li a la vista! En Maties i els seus quatre fills, abraonats com gossos rabiosos, s'apunyegaven sens pietat; tot eren crits, insults i renecs; per terra, mobles tombats, plats trencats, coses informes... un veritable camp d'agranament!

— Calma, calma! — cridava el rector, però ni la calma es feia en els esperits, ni les boques d'infern callaven, ni s'abaixaven els punys. — Pau, pau! — repetia, però l'àngel de la pau restava sord a ses invocacions.

En fi, agafant a l'un, apartant a l'altre i rebent més d'un

cop-de-puny — que, naturalment, no anava per ell — logrà desfer aquell embolic de carn humana, i plantant-se victoriós al mig de la sala, cridà imperiosament:

— Que us heu tornat boigs, o us ha mossegat algun gos rabios? Voleu fer-me el favor de dir-me a què ha vingut tot això? De què vos les haveu?

Totes les veus van respondre alhora, que fou la manera de què no pogués entendre'n cap.

— A veure — cridà — parieu l'un darrera l'altre, o si no, no ens entendrem.

En fi, callà tothom.

— A veure, Maties — afegí el rector — par'eu vós: De què es tracta?

— Oh... res — contestà aquest esbufegant. — Que jo he proposat que lo millor que podem sembrar en el tros eren patates, i aqueixos beneïts...

— El beneït sou vós — saltà el fill gran. — Sembrar patates tot justament ara que s'ha declarat la malura a les patates. Jo dic que s'hi han de sembrar mongetes...

— Ves d'on surt aquest ximple! — interrompé el fill segon. — Amb la secada que hi ha aquest any i que poques en menjarieu de mongetes. No li sembla que lo millor és plantar-hi vinya?

— Just! per veremar d'aquí a una dotzena d'anys! Vol una pensada més bèstia?

— El bèstia ets tu — clamà un altre. — Vol assegurar la collita? Doncs, plantem ametllers — deia un altre.

— Encara com no dius roures, que triguen cent anys a fer glands! Sembla mentida que siguis tan panarra!

— El panarra ets tu!

— I tu un ruc mal ferrat!

I tu això, i tu allò, i ja tornaven a ésser-hi i a abraonar-se amb més fúria, si el senyor rector no hagués tingut prou braó per a descompartir-los i fer-se escoltar.

— Silenci tothom, i anem a veure. On el teniu aqueix tros de terra, a l'ubac o a solei?

Un silenci absolut va fer-li resposta.

— No sentiu el què us dic? On el teniu aqueix tros de terra? a prop del riu, a secà, al pla o a la muntanya?

En Maties, després de gratar-se el cap, i tirant-se amunt les calces que tenia a mitja cuixa, barboteja:

— Aqueix tros de terra... aqueix tros... com a tenir-lo... no el tenim enlloc... però parlàvem de lo que convindria plantar-hi... mai que ens pervingués un tros de terra.

El bon rector va quedar-se veient visions. No sabent què respondre s'arronçà d'espatlles i sortí de la casa tot pensant amb tristesa que per més que es prediqui la pau i la concòrdia, la discòrdia i la guerra regnaran sobre el món tant com al món hi hagi baldament dos homes.

EL PRINCEP BLANC

PER JOSEP MARIA FOLCH I TORRES AMB DIBUI:
XOS DE JOAN G-JUNCEDA

(Continuació)

— Que Déu te les pagui, Estel'la.
— No ploraries tu també si em perdies?...
— El meu cor no oblidarà mai ço que tu has fet per mí — respongué el príncep.

— Mai?
— Mai. Ni que tornés a la meua condició primera... Tu no saps el que vull dir, Estel'la. No t'en mofaries, tu, si et digués que jo no he estat pas sempre aquest ésser monstruós que no goses mirar? Veritat que no t'en riuries com altres fan? Veritat que em creuries si et digués que, abans, aquest miserable que aquí veus no era un captaire; sinó...

— Sinó un príncep, vols dir, veritat? — s'avençà a dir l'Estel'la.

— Ho sabies? — preguntà el monstre.

— De no fa pas gaire. Sé que al teu damunt per un encís cruel.

— I això per sempre! — clamà el príncep.

— Per sempre? Qui ho sap? — va plaure's en dir-li l'Estel'la.

— Per què dius això, Estel'la? Ho saps tu, per ventura, com podria alliberar-me'n d'aquest terrible encís que fa un infern de la meua pobra vida? — demanà el príncep amb impaciència.

— Ho sé i no ho sé — respongué l'Estel'la, dubtant si devia o no dir-ho a aquell infeliç.

— Per què em fas sofrir així?

— Jo no voldria pas fer-te sofrir — reprengué l'Estel'la — però és que si t'ho digués fóra jo la que sofriria, perquè et veuria fugir de mí i no pensar més en mí per a córrer a cercar arreu la teua felicitat que jo no podria mai donar-te.

— Així és cert que el saps el secret del meu desencís? — interrompé el monstre, tot excitat. — El saps i no me'l vols dir, Estel'la? Per aquest secret donaria amb goig la meitat de la meua vida!

El dubte congriat en el pit de l'Estel'la la feia sofrir lo que no es pot dir; volia i dolia; la lliberació d'aquell infeliç era l'eterna desesperança d'ella; i en canvi el cor li deia que no tenia dret a mantenir-lo sempre en aquell trist estat, ni tampoc en aquella situació tant repulsiva ella hi fruïa, sinó que hi penava. Per fi, després de molt lluitar, se li va ocórrer proposar-li una transacció i li va dir, panteixant d'emoció:

— Ofereixes la meitat de la teua vida?... Dona'm només el teu cor.

El príncep se'n sentí tot torbat d'aquest petició; i sols va atinar a dir:

— El meu cor? Vols el meu cor?...

— Sí; el teu cor, príncep; — interrompé tota emocionada i suplicant l'enamorada. — El teu cor per la pobreta porquerola...

Mes, el príncep, ja reposat de la seva torbació, va poder-li dir: — El meu cor és la sola cosa que no puc donar.

— Què dius? Que no pots donar-lo? No deies ara mateix que mai no oblidaries el que he fet per tu? — replicà tota enutjada l'Estel'la.

— Però és que el meu cor no em pertany, Estel'la — va confessar-li el príncep.

— Fou un temps, quan tot era joia en la meua vida; vàreig donar-lo el meu cor; el vaig donar a la formosa princesa Bellamor, allí, en el seu palau de roses. Es ella l'estimada del meu cor, Estel'la, ma bona Estel'la, i ja no em queda cor per a estimar a ningú més. Mes tu no seràs cruel, bona germaneta meua, i em diràs ço que cal que faci per a treure'm del meu damunt aquest terrible encantament.

La sincera confessió del príncep havia decepcionat pregonament a l'Estel'la, que va escoltar-la tota plorosa i amb el cap cot i mostrant un gran aplaenament; i així que el príncep va acabar no tingué esma més que per a dir: — Pobre cor meu!

Però el príncep insistia, dient-li: — Diga-

m'ho, Estel'la; per l'amor de Déu t'ho demano!

La noia enamorada, es resistia encara; no li volia dir; car dir-li era igual que llençar tota esperança; perquè fugiria de prop seu, cercant arreu la que pogués donar-li la felicitat; i l'adoloria el pensar que no veuria mai més aquell monstre que, malgrat fer-li tanta basarda, l'havia enamorada.

El príncep, que li endevinava els pensaments, va insistir un cop més, afegint que si no li deia tampoc el veuria més; car se n'aniria lluny i emportant-se'n un mal record d'ella.

— Ara visc beneint-te; d'ara endavant, però, no podré deixar de pensar que si sóc encara el monstre terrible, és per culpa teua, Estel'la.

L'Estel'la, que l'havia escoltat horroritzada, exclamà: — Oh, no! Això no! Que si no puc tenir l'amor del teu cor, tinguí almenys la bondat dels teus pensaments. Sí, príncep, sí, te'l diré el secret del teu desencís i sabré ofegar el dolor de perdre't amb el consol de pensar que em deuràs a mi la teva felicitat.

El príncep s'apressà a remerciar-li; mes l'Estel'la, detenant-lo en sa alegria, va afegir: — Però, no ho hauràs pas tot aconseguit, només que sabent el secret. Caldrà ara veure si la princesa que tu estimes tindrà tanta caritat en el seu cor i t'estimarà, afros com ets. Perquè... Escolta bé, que és aquest el secret del teu desencís: Només que deixant-te menjar en el seu plat i beure en el seu got, i donant-te, sense saber qui ets, una abraçada i un petó, et tornaria el príncep blanc.

— Oh, mercès, Estel'la, mercès — féu aquell monstre traspostat d'alegria.

— Si així ho fa — prosseguí Estel'la sentenciosament — serà digne del teu amor; però si no arribés aquí la seva caritat, aleshores promet'm no oblidar-me i tornar a la nostra pobra casa, per a demanar a Déu, tots dos junts, consol per a la teva desil·lusió.

El príncep no dubtava gens de que la princesa Bellamor no li refusaria tot ço que era necessari per al seu desencantament. — Ella — es deia — és bona també. — I sentia un gran afany per a córrer-hi i demanar-li, encara que fos per l'amor de Déu, la caritat de les gràcies necessàries per a sortir de tan afros estat.

I dit això, prengué comiat de l'Estel'la remerciant-li totes les mercès que li havia fetes, i més que totes la darrera; i prometent-li no oblidar-la mai més, fins i tot en el cas de que Déu volgués que el príncep blanc pogués sortir altra volta de dins d'aquell cos miserable.

Estel'la l'acomiaà molt entristida de perdre'l, però resignada d'haver complert amb ço que li deia la seva consciència.

IV

Les tres flors de baladre

La tragèdia del palau del príncep blanc havia repercutit fonament en el cor de la princesa Bellamor, encara que aquesta era ignorant completament dels fets ocorreguts. Era la sola ausència del príncep ço que li causava la pena que la tenia tota emmalaltida fins a haver fet pensar seriosament els que la voltaven en el remei.

Heu's aquí que, trobant-se sols a la sala d'estudi de la princesa, aquesta i el seu preceptor, aquest li digué:

— Mai no hi haurà consol pel vostre cor? Sempre, sempre veig plorant el vostres ulls!

— Mai trobaré el consol que em manca — respongué Bellamor — mentre no torni aquell que el meu cor espera i que no es cansarà mai d'esperar.

— Mes la vostra tristesa té ple d'angoixa el vostre senyor pare — reprengué el preceptor. — Ara mateix ha fet anar a cercar la famosa Remeiera, que creuen que té remei per a tots els mals i totes les tristesses; mes jo crec que qui més hi pot fer sou vós mateixa.

— Mentre el príncep blanc no torni — respongué la princesa — no hi haurà remei per a mi.

— I si no tornés mai? — preguntà el preceptor, a qui convenia portar la conversa per aquests viarany.

— Si no tornés mai — respongué Bellamor resoltament — l'esperaria fins a l'últim dia de la meua vida i moriria esperant-lo encara.

El preceptor, que era home adornat de moltes qualitats, però que careixia completament de dots diplomàtiques, es

va veure molt apurat amb la resoluta resposta de la princesa; i enfilant la qüestió en altra forma menys complicada, va dir:

— Així sí que no sé pas com sortir-ne de la comanda que Sa Majestat m'ha fet. — I s'entaulà el següent diàleg:

— Una comanda del meu pare, porteu?

— Ben cert. Una comanda del vostre senyor pare. Fent-me un honor que no mereixo, m'ha dit de parlar-vos d'un cert projecte que té...

— Un projecte?... Quin projecte pot ésser, que aneu amb tant temor i tanta precaució per a innovar-me'l?

— Es que Sa Majestat m'ha confiat a mi aquesta missió, invocant, ha dit ell, la meua discreció, i recomanant-me que no us ho digués massa sobtadament. Però teniu raó, altesa. Hi ha coses que no es poden dir més que d'una manera: Sapigueu-la doncs: Sa Majestat el rei m'ha comanat de dir-vos que, després de rebre bon consell de tots els homes de seny de la Cort, ha resolt, per a la vostra salut i l'alt interès de l'Estat, emmaridar-vos.

— Emmaridar-me! — exclamà Bellamor, tota sorpresa i consternada.

— Sí. Es aquesta la comanda que m'han fet, i que jo he aconseguit lleialment, sabent la dolor que havia de causar-vos. Però cal fer el cor fort, altesa. Es clar que de primer el vostre cor no se'n sabrà avenir d'estimar a un altre...

(Continuará)

Gran Concurs de Quartetes il·lustrades

N.º 604 — PERE T. MARCET

Per l'excursionisme
estic encantat
per molt que camini
mai estic cansat..

N.º 605 — FRANCISCA BASSOLS

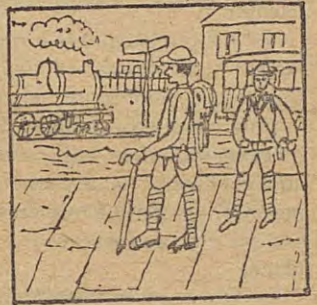
Molt més que jugar a fra
o a mamàs m'agrada a mi,
sentadeta a la cadira
fer-ne puntes al coixí.

N.º 605 — JOAN BLANQUES

A mi sempre m'ha agradat
i ho torno a repetir
el segar pel juny el blat
i dur-lo cap al molí

N.º 607 — PERE AÑANOS

Sempre que vaig d'excursió
porto un bon equipatge
puix de tot és lo millor
per tenir un bon viatge.

N.º 608 — NARCIS COSTA

M'agrada jugar a futbol
i passar al menys un gol
i que en arribar la fi
no hi hagin pinyes per mi.

N.º 609 — XAVIER ESPAULELLA

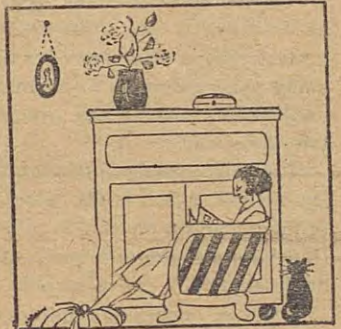
Per imitar en Zamora
m'agrada a mi el futbol
és un joc que m'enamora
sobre tot si puc fer gol.

N.º 610 — JOSEP TREMOLEDA

Per d'streure'm un ratet
em plau arbitrar un partit
per poder tocar el xiuet
quen fa un a falta un equip.

N.º 611 — M. PADROSA

A mi lo que més m'agrada
per passà un rato distret
és llegir ben assentada
el simpàtic VIROLET.

N.º 612 — JERCNI PICART

El meu desig seria
ésser un gran jugador
per anar-me'n cada dia
a enrenar-me mi lor.

N.º 613 — S. ORE E TEVE

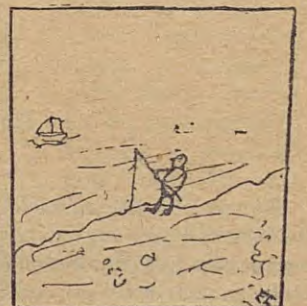
Anar a caçar papellones
m'agrada molt a mi
i amb dos amics ahir
en vàrem caçar de bones.

N.º 614 — CARMÉ GILABERT

M'agrada fer excursions
perquè són molt divertides
enforteixen els pulmons
i instrueixen més que el cine.

N.º 615 — E. CASTELLTORT

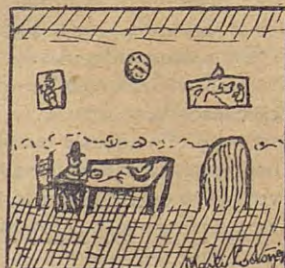
A mi m'agrada anar
a la voreta del mar
per a poder pescar
uns quants peixos per dinar.

N.º 616 — CESAR MORELL

A mi m'agrada molt
jugar sempre a futbol
prò casi mai he pogut
fer un gol amb un sol xut.

N.º 617 — MARTÍ CODONYES

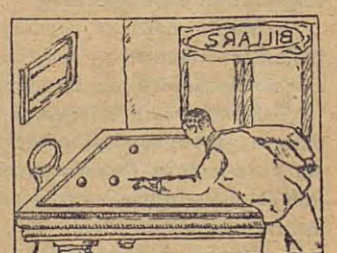
A mi no m'agrada
ésser pagès
jo sols voldria
menjar, beure i no fer res.

N.º 618 — C. GUITART

Vora voreta la mar
una nit de lluna clara...
m'agrada mullar-me els peus
i refrescar-me la cara.

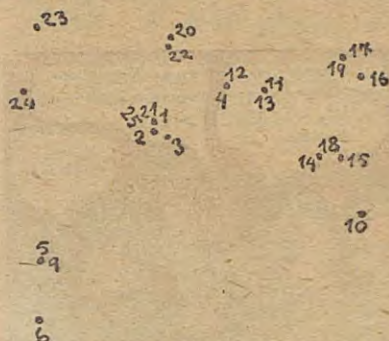
N.º 619 — JOSEP ESPANYOL

De versos, ninots i xistos
poc en sap fer un servidor
però en el billar, de mistos
en faig tant que és un primor

UN RETALLET DE CADA COSA

EL DIBUIX REVELADOR

Unir els punts per ordre de numeració, sempre en línia recta, obtindreu un dibuix insospitat.

TRENCA CLOSQUES

On és l'artista autor d'aquest retrat?

El client al cambrer:
— Escolta Narcís, que heu canviat d'encarregat?
— No senyor.
— I doncs? L'han tret?
— No senyor, no: Està malalt.
— Al i quina malaltia té?
— No ho sé pas. L'únic que sé és que el metge li ha ordenat que no mengi mai ací a la casa.

El Professor als alumnes:

— La naturalesa, compensa sempre per un cantó lo que ens manca per l'altre. Així veureu per exemple que un orb, té més desenrotllat el sentit del tacte que una persona normal i un sord-mud generalment té la vista més fina.

— Algú de vosaltres em pot citar algun altra cas?

L'Isidret s'aixeca i diu:

— Un servidor. El meu avi, té una cama més curta, però en canvi l'altra és un xic més llarga.

PRESENTS DE NOCES

Els presents de nocces que hom ofereix a les joves americanes, no són pas trastets inútils, ni objectes d'art (!) de gran magatzem.

Als Estats Units, hom no s'accontenta pas de fer-les-hi present de joies o de serveis d'orfebreria tal com s'estila ací a la vella Europa.

Els Americans no s'amoïnen pas pensant i rumiant el regal que tenen de fer. Cada u ofereix de lo que té.

Per això en el recent maridatge de Miss Jessie Lincoln, filla d'un senador de l'Illinois, hom pogué veure entre els presents oferts, una caixa contenint cent lliures de llard, present d'un masover amic del senador Lincoln; una màquina de cusir moguda elèctricament; una rateta; un aspirador de pols; tres formatges d'Holanda; i un bou viu, un bou magnífic amb les banyes daurades!...

Els Americans, no hi ha dubte, que són sempre pràctics a ultrança, en totes les circumstàncies de la vida!...

MANERA DE TROBAR SIS VEGADES 13 EN 12

Agafeu les dotze cartes d'un coll i les col·loqueu damunt d'una taula en la forma següent:

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12.

I agafant sempre la primera i la darrera carta, aneu dient:

1 i 12 són 13; 2 i 11 són 13; 3 i 10 són 13; 4 i 9 són 13; 5 i 8 són 13; 6 i 7 són 13.

PER DESLLIGAR UNES ESTISORES

A una de les anelles de les estisores s'hi lliga un llaç escorredor i després es passa el cap del cordill per l'altra anella tal com indica la figura.

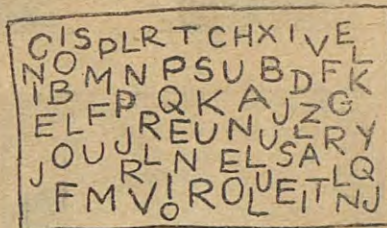
Per a deslligar-lo, cal passar el nus escorredor (A) per la segona anella i després al voltant de les estisores.

UN MATRIMONI ANCIÀ I DEPORTISTA

El comte i la comtessa de Coventry que acaben de celebrar a Anglaterra les seves nocces de diamant, tenen respectivament 87 i 82 anys. Ell és membre actiu del Jockey Club i ella fa correntment passeigs amb el seu tricicle.

Això demostra que l'esport no és pas quelcom d'exclusiu per a la joventut.

LABERINTE DE LLETRES

Entre aquest laberinte de lletres, cal trobar-hi una frase.

L'ORIGEN DE TREURE'S EL BARRET PER A SALUDAR

Antigament els homes lliures, eren els únics que tenien dret a portar barret. En canvi els esclaus, eren obligats a anar sempre amb el cap descobert. En èpoques antigues, el fet de treure's el barret davant d'algú, era un símbol de servitud, co és d'un respecte infinit. El salutar treient-se el capell tal com ho fem avui, era quelcom que sols s'efectuava en circumstàncies excepcionals.

Actualment, el llevar-se el capell per a salutar s'ha vulgaritzat i constitueix el gest més usual en què es manifesta la nostra cortesia.

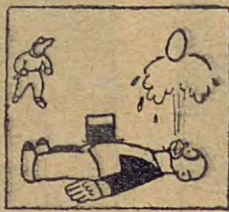
Solucions al número passat

Lletres inacabades: A la vila de Tolosa n'hi ha tres estudiants.

El problema dels pous:

— Vols que fem una judada?
Ja veuràs com anirà bé

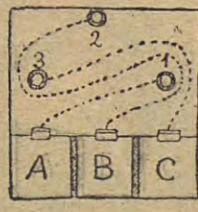
Tu et poses panxa enlaire
jo de lluny et miraré

T'apuntaré l'escopeta
i després dispararé

I de l'ou que tan ballava
una truita t'en faré

Redacció i Administració: Cardenal Casañas, 4
impremta carrer d'en Muntaner, núm. 24, intr.

(Continuació)

EN TRUQUETS, EL PINSÀ I ELS AMICS

II AIXÒ JA ES MASSA

per Prats

(Continuarà)